

sit, Lugdunum, quod ostendebatur in Gallia, quaeritur! Hoc Liberalis nostri animum inclinât, adversus sueta firmum et erectum. Nec sine causa con ussus est: inexpectata semper graviora sunt; novitas adjicit calamitatibus pondus, nec quisquam mortalium non magis, quod etiam miratus est, doluit. Ideo nihil nobis improvisum esse debet; in omnia praemittendus animus est cogitandumque, non quidquid solet, sed quidquid potest fieri. Quid enim est, quod non fortuna, quum voluit, ex florentissimo detrahat? quid est, quod non eo magis aggrediatur et quatiat, quo speciosius fulget? quid illi arduum quidve difficile est? Cogitanda ergo sunt omnia, et animus adversus ea, quae possunt evenire, firmandus. Exilia, tormenta, morbus, bella, naufragia meditare! Potest te patriae, potest patriam tibi casus eripere; potest te in solitudines abigere. Totam ante oculos sortis humanae condicionem ponamus, si nolumus opprimi nec illis inusitatis obstupesceri.

V. Priskonkurrencer.

Til Besvarelse af de for Aaret 1883—84 af Universitetet udsatte 13 Prispogaver*) indkom i Aaret 1884—85 syv Afhandlinger, nemlig to theologiske, en retsvidenskabelig, to lægevidenskabelige, en nordisk-filologisk og en klassisk-filologisk. Af disse Afhandlinger fandtes den ene af de theologiske, den retsvidenskabelige, den ene af de lægevidenskabelige og den klassisk-filologiske værdige til Prisen. Forfatterne fandtes at være:

Cand. theol. Peter Gabriel Koch, af den theologiske,

Cand. juris, Assistent i Finansministeriet Hans Christian Valdemar Schau, af den retsvidenskabelige.

Cand. pharm., Assistent ved Landbohøjskolens kemiske Laboratorium, A. Christensen, af den lægevidenskabelige,

Cand. philol., Assistent ved Universitetsbibliotheket Sofus Chr. Larsen, af den klassisk-filologiske.

Vedkommende Censurers Bedømmelse af de indleverede Afhandlinger lyder saaledes:

I. De theologiske Afhandlinger. Paa den af det theologiske Fakultet for 1883—84 stillede Prispogave: At give en historisk kritisk Fremstilling af de vigtigste Opfattelser, som ere fremkomne i Kirken om Menneskenes Tilstand mellem Døden og Opstandelsen, og undersøge, hvorvidt der ud af Skriftens Antydninger og Kristendommens almindelige Grundtanker lader sig udlede nogen Lære om dette Spørgsmaal, — er der indkommet to Besvarelser.

Den første, der bærer Mottoet: *Melius erit extendere progressum gratiae Dei usque ad carnis resurrectionem* (Calvin), er udført med ualmindelig Flid og Modenhed og røber en Grundighed og Klarhed, der i høj Grad fortjener at paaskjønnes. Alligevel er Udbyttet af Afhandlingen med Hensyn til selve Spørgsmaalets Besvarelse temmelig begrænset og staar ikke i Forhold til det store Apparat, som Forfatteren har sat i Bevægelse. Aarsagen dertil er aabenbart at søge i den abstrakt-formalistiske Behandlingsmaade, som han har anvendt, og som i den historiske Del har vanskeliggjort ham Beherskelsen af Stoffet og i den systematiske Del har hindret ham i at skjelne tilstrækkelig mellem stort og smaat. Som en Mangel maa ogsaa fremhæves den ufyldstgjørende Behandling af det gamle Testamente og dets Betydning for Spørgsmaalet. De her paapegede svage Sider opvejes imidlertid i den Grad af Afhandlingens ubestridelige Fortrin, at Fakultetet ikke tager i Betænkning at erklære den for værdig til at modtage den akademiske Pris.

Den anden Besvarelse, der har til Motto: *Mors tua, judicium postremum,*

*) Univ. Aarb. f. 1883—84, S. 128—29.

gloria coeli et dolor inferni sunt meditanda tibi — røber en vis Oplagthed til aandeligt Arbejde, en varm Interesse for theologiske og filosofiske Problemer og Friskhed og Liv i Fremstillingen. Derimod savner den selvstændigt Kjendskab til den herhen hørende Literatur, og Forfatterens Behandling af Æmnet er gjennemgaaende af en lettere populær Natur uden videnskabelig Methode. Fakultetet kan derfor ikke tilkjende Arbejdet nogen Pris.

Den 21. Marts 1885.

C. Henrik Scharling. P. Madsen. Fredrik Nielsen. Fr. Buhl.

II. Den retsvidenskabelige Afhandling. Til Besvarelse af det for Aaret 1883—84 udsatte Prisspørgsmaal i Lovkyndighed: »Der ønskes en Undersøgelse efter Sagens Natur og nordisk Ret af det Spørgsmaal, hvorvidt en sekundær Sikkerhedsret forbedres derved, at en forudgaaende Sikkerhedsret i samme Ting ophører formedelst Fordringens Betaling eller af anden Grund» er der indkommet en Afhandling med Motto: »Das Recht ist nicht dazu da einem Formalismus zu dienen; der Formalismus existirt vielmehr der rechtlichen Interessen wegen» (H. Dernburg; Das Pfandrecht nach den Grundsätzen des heutigen römischen Rechts II. p. 570).

Forfatteren af denne Afhandling har godtgjort at være i Besiddelse af Evne til at optage et omfattende Spørgsmaal, anlægge dets Besvarelse udtømmende og korrekt ved en god, systematisk Anordning af dets forskjellige Bestanddele samt til at udfinde de herunder faldende konkrete Forhold, ligesom Forfatteren paa mange Punkter har behandlet og besvaret Spørgsmaalene med megen Grundighed og Skarpsindighed. Forfatteren har derhos sat sig ret vel ind i de Afhandlingens Gjenstand vedrørende Bestemmelser i norsk og svensk Ret og har med Flid benyttet Domssamlingerne. Paa den anden Side har Forfatteren i et Hovedpunkt udelukkende henholdt sig til den traditionelle Opfattelse uden at forsøge en Besvarelse af Spørgsmaalet efter Sagens Natur, ligesom Forfatterens Undersøgelse paa flere andre Punkter ikke er naaet tilstrækkelig dybt og i nogle Tilfælde næppe heller har fort til antagelige Resultater. Trods disse Mangler mener dog Fakultetet i Betragtning af de fremhævede Fortrin at burde tilkjende ham Prisen.

Den 21. Marts 1885.

Goos. H. Matzen Deuntzer. A. C. Evaldsen. Jul. Lassen.

III. De lægevidenskabelige Afhandlinger. Som Besvarelse af den af det medicinske Fakultet for 1883—84 udsatte Prisopgave: »Der ønskes en paa egne Forsøg støttet Sammenligning af den Grad af Nøjagtighed, som kan opnaas ved Urinstoffets kvantitative Bestemmelse ved de forskjellige Metoder, som benyttes eller kunne benyttes ved fysiologiske og patologiske Undersøgelser» ere 2 Afhandlinger indleverede.

1. Den ene af disse er forsynet med følgende franske Motto: »La valeur physiologique qu' on attribue à la présence de l'urée dans les urines rend son dosage d'une assez grande importance. La proportion d'urée doit être, en effet, un indice du mouvement d'oxydation qui porte, soit sur les tissus proteiques de l'économie, soit sur l'alimentation azotée, et l'on peut espérer de définir très souvent, par les variations seules de l'urée, l'espèce animale, le régime, les changements de régime, et jusqu' à un certain point la direction générale de plusieurs maladies.» (E. Millon.)

Omtrent en Tredjedel af denne Afhandling optages af indledende Bemærkninger, som dels indeholde en Fremstilling af den kvantitative Urinstoffbestemmelses Betydning for Fysiologien og Medicinen, dels give et Overblik over de Metoder, der overhovedet have været anvendte, og som endelig indeholde en hel Del almindelige Bemærkninger om Fremstillingen af rent Urinstof, om Askebestemmelse i Filtre, om Pipetternes og Eudiometrenes Kalibrering, Rensningen af Kviksølv og Fremstilling af den Opløsning af salpetersurt Kviksølvtveilt, der benyttes ved Liebigs Titrermetode. Disse Bemærkninger indeholde adskilligt godt, til Dels endog originalt, og de vidne om Forfatterens Bestræbelse efter at være grundig og efter at naa den størst mulige absolute Nøjagtighed, men de berøre ikke selve Opgaven, og det synes, at Forfatteren, ved at fordybe sig i disse præliminære

Undersøgelser, ikke har fundet Tid til at gaa tilstrækkelig ind paa den foreliggende specielle Opgave.

En meget stor Del af Arbejdet indtager dernæst Fremstillingen af Pflügers Modifikation af Liebigs Titrermethode. Herved har Forfatteren uden tilstrækkelig Kritik ensidig fulgt Pflügers Fremstilling, saaledes at Dommen over Nøjagtigheden af de Resultater, som kunne opnaas ved rigtig Forstaaelse og rigtig Benyttelse af Liebigs Methode uden Pflügers Modifikation, bliver ubillig. Forfatteren har vistnok ved egne Forsøg kontrolleret Nøjagtigheden af Pflügers Modifikation af Liebigs Methode og fundet den meget tilfredsstillende, men de Meddelelser, han giver over disse Kontrolforsøg, ere saa lidet detaillerede, at det ikke er muligt at bedømme deres Omfang og Værd.

Med Hensyn til de øvrige Metoder, som Forfatteren omtaler nærmere, meddeler han kun faa egne Forsøg over deres Nøjagtighed og Paalidelighed. Ved Anvendelsen af Hüfners Methode fik han i 15 Forsøg, i god Overensstemmelse med andre Forfattere, Resultater, der i det hele taget stemte godt overens; de vare absolut for lave, men ved Hjælp af den af Hüfner angivne Korrektion gave de tilnærmelsesvis rigtige Resultater, naar Forfatteren til Prøverne benyttede bekendte Opløsninger af rent Urinstof. Men til Sammenligning af de ved Hjælp af denne Methode paa den ene Side og ved Hjælp af Pflügers Modifikation af Liebigs Methode paa den anden Side opnaaede Resultater ved Benyttelsen af normal og af diabetisk Urin fremsætter Forfatteren i alt kun 5 Forsøg. I de 3 Forsøg med normal Urin fik han endnu lavere Resultater end ved Anvendelsen af rene Urinstofopløsninger, og i de 2 Forsøg med diabetisk Urin fik han derimod over 100 pCt. mere Urinstof end ved Hjælp af Pflügers Modifikation af Liebigs Methode. Den sidst nævnte Angivelse afviger i den Grad fra de af andre Forfattere opnaaede Resultater, at der her maa opstaa Formodning om en grov Fejltagelse eller Fejl ved Udførelsen.

Angaaende de af Gillet, af Kjeldahl og af Seegen angivne Metoder angiver Forfatteren, at han har prøvet dem, men at de i hans Hænder have givet meget utilfredsstillende Resultater. Ved Gillets Methode fik han saaledes kun 1,2 à 1,4 pCt. Urinstof i Stedet for 2 pCt. Ved Kjeldahls Methode fandt han i rent Urinstof 43,5—49 pCt. Kvælstof i Stedet for 46,67 pCt., og ved Anvendelsen af Seegens Methode fik han kun tilfredsstillende Resultater, naar Urinstofmængden var ringere end 2 pCt., hvorhos han fandt, at Fejlene voxede, jo mere Urinstof Opløsningen indeholdt ud over 2 pCt. Da Forfatteren slet ikke meddeler nogen Detail af de af ham ved Hjælp af disse Metoder udførte Analyser, er det ikke muligt af hans Meddelelse at bedømme, om Uoverensstemmelsen ikke for en stor Del skyldes Udførelsesmaaden. Paa Grund af det anførte kunne vi ikke tilkjende dette Arbejde Prisen.

2. Den anden Afhandlings Forfatter har valgt til Motto: »Trado, quae potui«. I Afhandlingens Titel har Forfatteren rigtignok glemt at anføre den i Opgaven udtrykkelig udtalte Fordring, at den forlangte Sammenligning af den Grad af Nøjagtighed, der kan opnaas ved Urinstoffets kvantitative Bestemmelse ved de forskellige Metoder, som benyttes eller kunne benyttes ved fysiologiske og pathologiske Undersøgelser, skulde være støttet paa egne Forsøg; men han har i Virkeligheden fuldkommen opfyldt denne Fordring, idet han har leveret et helt igjennem med stor Dygtighed, Flid og Omhu gennemført experimentelt Arbejde, der i det hele taget maa betegnes som en tilfredsstillende Besvarelse af Opgaven. Det er rigtignok en Mangel, at Forfatteren ikke tilstrækkelig har præciseret de særlige og forskellige Fordringer, der for fysiologiske og pathologiske Undersøgelser maa stilles til Undersøgelsesmetoderne med Hensyn til Formaålet og den praktiske Anvendelse. Det vilde ogsaa have været ønskeligt, om Forfatteren havde medtaget den i stort Omfang ved Ernærings- og Fodringsforsøg benyttede, først af Seegen og dernæst af Voit tillæmpede Modifikation af Will-Warrentraps Methode for Kvælstofbestemmelse i Urinen, der her lige saa vel maa komme i Betragtning som de andre af Forfatteren omtalte Metoder, ved hvilke Urinstofmængden beregnes efter den i Urinen fundne Kvælstofmængde. — Der kan ogsaa gjøres Indvendinger imod Forfatterens Paastand om, at man skulde kunne nøjes med en konstant og ligelig Korrektion for den Fejl, som opstaar ved Tilstedeværelsen af Klor i Urinen, naar man anvender Liebigs Methode eller

dennes Modifikationer; thi denne Paastand burde ganske vist være fremsat med et Forbehold, da den ikke er berettiget ved de af Forfatteren anførte Forsøg, idet han ved disse ikke har taget Hensyn til, i hvor høj Grad den i Kosten indeholdte Klormængde kan variere. — Der kan fremdeles rejses Tvivl med Hensyn til Rigtigheden af de Forklaringer, som Forfatteren giver for de afvigende Resultater, der i Følge Forfatterens (og andres) Iagttagelser faas ved Anvendelsen af de forskjellige Metoder, medens de med hver enkelt af disse Metoder foretagne Bestemmelser ere indbyrdes komparable og relativ rigtige. — Endelig har Forfatteren ikke saa fuldstændig, som det vel havde været ønskeligt, gjort sig bekendt med den navnlig i de fysiologiske og patologiske Skrifter indeholdte Literatur over Æmnet, og det er paafaldende, at han stadig skriver Kemikeren og Forfatteren Knops Navn med et b istedenfor med et p.

Det foreliggende Arbejde maa imidlertid, til Trods for disse Bemærkninger, erkjendes at være et saa værdifuldt Bidrag til Kundskaben om de Forhold, der ønskedes oplyste ved Prisopgavens Udsættelse, at vi ikke tage i Betænkning at erklære det for værdigt til den udsatte Pris, og at vi tillige ville udtale et Ønske om, at Forfatteren vil publicere de Resultater, hvortil han er kommet ved sine Undersøgelser over dette Æmne.

Den 1. Februar 1885.

P. L. Panum.

With

T. S. Warneke.

IV. Den nordisk-filologiske Afhandling. Som Besvarelse af Universitetets Prisopgave i nordisk Filologi for 1883—84: »Med hvilken Ret kan man paastaa, at det skandinaviske Norden har haft et fælles Sprog, hvorfra de nyere skandinaviske Sprog stamme?» er der indkommet et Brudstykke (32 smaa Kvartsider) af en Afhandling med Motto af F. Sneedorfs Forelæsninger over Fædrelandets Historie I, S. 9: »Det ældste almindelige Sprog, som taltes her i Norden, og vi endnu have Kundskab om, er det islandske, som tales endnu i Island, skjønt med Forandring.«

En senere indsendt Fortsættelse af Afhandlingen (36 upaginerede Sider) have vi i Henhold til de af Forfatteren anførte Grunde ment at kunne drage med ind under vor Bedømmelse, uagtet den er indkommen efter den fastsatte Tid.

Forfatteren underkaster aldeles ikke det i Opgaven stillede Spørgsmaal nogen Prøvelse; men idet han gaar ud fra et nordisk Fællessprog som givet, meddeler han først en Række sporadiske Bemærkninger om Sprogformen i de ældre Runeindskrifter og gaar derpaa over til en vidtløftigere Behandling af de yngre Runeindskrifter Sprog, hvor han dog kun er naaet noget ind i Navneordenes Bøjning. Som Grundlag for sine Undersøgelser har Forfatteren imidlertid kun benyttet ældre, højst mangelfulde og upaalidelige Kilder, hvorimod alle de store Værker og vigtige Afhandlinger angaaende disse Indskrifter, som ere fremkomne i de sidste 20 Aar, have været ham saa godt som fuldstændig ubekjendte. Følgen heraf er naturligvis bleven en Mængde meget betydelige Fejl i Enkelthederne. Da ogsaa Behandlingsmaaden i det hele røber Mangel paa kritisk Sans og videnskabelig Methode, kunne vi ikke tilkjende Forfatteren nogen Belønning, ganske bortset fra, at det kun er en forholdsvis ringe Del af Afhandlingen, som det er lykkedes ham at fuldføre.

Den 29. Januar 1885.

K. Gislason.

Ludv. F. A. Wimmer.

V. Den klassisk-filologiske Afhandling. Som Besvarelse af det i klassisk Filologi stillede Prisspørgsmaal: »Liber de bello Alexandrino Danice vertatur et commentario Latine scripto illustretur« er der indleveret en Afhandling med Motto af Theokrit Id. XV, 61: *Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.*

Oversættelsen viser en prisværdig og tillige i Regelen vel lykket Stræben efter at skrive godt Dansk uden at fjerne sig altfor meget fra den latinske Text; dog kunde man ønske, at visse vulgære Udtryk vare undgaaede. Enkelte Steder findes der positive Fejl, og hist og her synes Oversættelsen at vise Mangel paa klar Opfattelse af Textens Mening. Kommentaren er udarbejdet med stor Flid. Den historiske Del deraf viser, at Forfatteren samvittighedsfuldt har sammenlignet baade de gamle Kildeskrifter og de nyere Behandlinger af Gjenstanden, som

komme i Betragtning. Ogsaa den sproglige (lexikalske og grammatikalske) Exegese er paa enkelte Punkter nær tilfredsstillende. Hvad Textkritiken angaar, er Haandskrifternes indbyrdes Forhold rigtig bestemt efter de tidligere Undersøgelser, og Haandskriftmaterialet er foretaget ved en Kollation af Haandskriftet paa det store kongelige Bibliothek. Forfatteren har gjort sig bekendt med de tidligere kritiske Arbejder og benytter dem gennemgaaende rigtig; ogsaa har han selv tilføjet en Del nye, tildels heldige, Bidrag; men flere Steder synes han at gaa for vidt og opstille unødvendige Konjekture. Den latinske Sprogform har vel sine Pletter, men maa dog i det hele kaldes tilfredsstillende. Trods de enkelte i det foregaaende paaepede Mangler tro vi derfor at maatte tilkjende Forfatteren Prisen.

Den 23. Marts 1885.

J. L. Ussing.

M. Cl. Gertz.

O. Siesbye.

De for Aaret 1884—85 udsatte Prisopgaver vare:

1. Theologi. Der ønskes en Fremstilling af det nye Testamentes Lære om Kristi Forsoning.
2. Lovkyndighed. Der ønskes en Fremstilling af Læren om Ministeransvarligheden i de Forfatninger, hvor der bestaar en Folke-repræsentation ved Siden af Kongemagten, under særligt Hensyn til den danske Grundlov.
3. Statsvidenskab. Hvilken Indflydelse har Nordamerikas Indførsel og Udførsel i de sidste 15 Aar udøvet paa Produktions- og Afsætningsforholdene i Evropa og navnlig i Danmark?
4. Lægevidenskab. Der ønskes en Undersøgelse af de metastatiske Karcinomers finere Bygning, særlig med Hensyn til deres histologiske Lighed med eller Forskjellighed fra de paagældende primære Svulster.
5. Filosofi. Fremstilling og Vurdering af Utilitarianismen (Nyttemorale).
6. Historie. En Karakteristik af Metternich som Statsmand, med særligt Hensyn til hans Virksomhed i Tiden fra 1815 til 1830.
7. Klassisk Filologi. Efter græske Forfattere og Indskrifter fremstilles, hvorledes Frigivelse af Slaver foregik hos Grækerne, og hvilke de frigivnes Kaar og almindelige Sysler vare. Adhibitis et scriptorum et inscriptionum testimoniis exponatur de manumissione servorum et de libertinorum condicione apud Græcos.
8. Østerlandsk Filologi. At bestemme Sufismens almindelige Grundlag, som dette fremtræder hos de berømteste persiske Digttere indtil Djâmi.
9. Nordisk Filologi. Hvorvidt er det berettiget at anse Digtene i den saakaldte Sæmundar-Edda for ældre end alt, hvad der ellers haves af oldnordisk Skjaldskab?
10. Engelsk Filologi. Der ønskes en filologisk Behandling af det særegne skandinaviske Element i »The Poetical Works of Gavin Douglas, Bishop of Dunkeld. Ed. by John Small. 4 vols, 8vo. Edinburgh 1874.
11. Matematik. Hvad forstaaer man ved de væsentlige særegne Punkter, som høre til en entydig analytisk Funktion med en variabel, og hvorledes varierer Funktionen i et saadant Punkts Omgivelse? Til den almindelige Besvarelse heraf ønskes føjet en Række gennemførte Exempler. Den Flade, som til Ordinator har Funktionsværdierne's Moduler, anvendes til delvis Fremstilling af den omspurgte Variation.
12. Fysik. Der fordres en Sammenstilling af de vigtigste Undersøgelser, som have været anstillede for at komme til Kundskab om Loven for en Naturvirksomheds Omdannelse til en anden.
13. Naturhistorie. Der ønskes en monografisk sammenlignende Beskrivelse af vore indenlandske Arter af Firben og Staalorme-Slægterne (lacerta, angvis) ikke alene med Hensyn til disse Arters ydre Bygning, Afændringer, Levevis og Udvikling (efter at de have

forladt Ægget) men ogsaa med Hensyn til deres Benbygning, Fordøjelses- og Forplantningssystem.

VI. Akademiske Promotioner.

I Aaret 1884—85 have 13 Promotioner fundet Sted, idet der er tildelt tre den juridiske, fem den medicinske og fem den filosofiske Doktorgrad.

Praktiserende Læge Edvard Engelsen (Lægeexamen i Juni 1879), se foran S. 29, forsvarede den 27. Oktober 1884 sin for Doktorgraden i Medicinen skrevne Afhandling: »Undersøgelser over Blodlegemernes Antal, Hæmoglobinmængde og Størrelse». Paa Embeds Vegne opponerede Proff., Dr. P. L. Panum og Dr. C. M. Reisz, af Tilhørerne Assistent ved Universitetets fysiologiske Laboratorium, Dr. med. Chr. H. L. P. E. Bohr. Graden meddelt den 31. Oktober 1884.

Cand. philol. Finnur Jónsson (filologisk-historisk Skoleembedsexamen i Januar 1883), se Univ. Aarb. 1883—84, S. 58, forsvarede den 6. November 1884 sin for den filosofiske Doktorgrad skrevne Afhandling: »Kritiske Studier over en Del af de ældste norske og islandske Skjaldekvad». Paa Embeds Vegne opponerede Proff., Dr. K. Gislason og Docent, Dr. Ludv. F. A. Wimmer, af Tilhørerne Docent G. Brynjulfson. Graden meddelt den 22. November 1884.

Cand. juris Carl Theodor Ussing (fuldstændig juridisk Embedsexamen i Juni 1880) forsvarede den 29. November 1884 sin for den juridiske Doktorgrad skrevne Afhandling: »Anders Sandee Ørsted som Retslærd». Paa Embeds Vegne opponerede Proff., Dr. C. Goos og J. H. Deuntzer, af Tilhørerne ingen. Prof., Dr. Jul. Lassen styrede Handlingen som Prodekan i Stedet for Prof. Deuntzer. Graden meddelt den 5. December 1884.

Cand. mag. William Emil Sørensen (Magisterkonferens i Naturhistorie (Zoologi) i April 1873) forsvarede den 18. December 1884 sin for den filosofiske Doktorgrad skrevne Afhandling: »Om Lydorganer hos Fiske». En fysiologisk og komparativ-anatomisk Undersøgelse». Paa Embeds Vegne opponerede Proff., Etatsraad, Dr. med. & phil. Japetus Steenstrup og C. V. Holten, af Tilhørerne Cand. mag. (Zool.) R. S. Bergh og Assistent ved Universitetets zoologiske Museum, Dr. phil. J. E. V. Boas. Graden meddelt den 30. December 1884.

Cand. med. & chir. Peder Johannes Friedenreich Kaarsberg (Lægeexamen i Juni 1881) forsvarede den 19. December 1884 sin for Doktorgraden i Medicinen skrevne Afhandling: »Om den Emmetske Ruptur». Paa Embeds Vegne opponerede Proff., Dr. M. H. Saxtorph og Dr. A. Stadfeldt, af Tilhørerne Dr. med. Leopold Meyer. Graden meddelt den 15. Januar 1885.

Cand. juris Carl Adolph Nissen (fuldstændig juridisk Embedsexamen i Juni 1864), se Univ. Aarb. 1883—84, S. 58, forsvarede den 22. December 1884 sin for den filosofiske Doktorgrad skrevne Afhandling: »Forsøg til en middelnedertysk Syntax». Paa Embeds Vegne opponerede Docenterne Dr. Herm. Møller og Dr. Vilh. L. P. Thomsen, af Tilhørerne ingen. Graden meddelt den 10. Februar 1885.

Assistent i Gehejmearkivet og Notarius ved det rets- og statsvidenskabelige Fakultet, Cand. juris Vilhelm Adolf Secher (fuldstændig juridisk Embedsexamen i Januar 1876) forsvarede den 29. Januar 1885 sin for den juridiske Doktorgrad